Keig' selle eest oh hoia siis
Meid, Ma ja taewa Loja!
Et olleks keigil kassin wiis,
Mis kasso pattust saja?
Üks hädda siit ja teine seält
Ja waewa, wallo, nutto heält,
Saab tõusma patto-merrest!

So hallastusse süggawus,
Käib maast ja taewast läbbi;
Kus tead pudust igganes,
Seäl sadad omma abbi:
Keik merre-liiwa loed Sa!
Nisamma wihma-pisad ka
So silma ees on lahti.

Keik põllud kui ka heinamaad
Lass' omma leikust anda,
Siis same nähha röömsad a'ad
Ja sinno heldust tunda:
Kui parrandame ommad wead,
Siis jäggad Sinna meile head,
Ka sell'gi aastal jälle.

Kus wannemad on ilma peält
Jo külma hauda läinud,
Seäl kule laste nutto heält,
Kell' käsi neuda käinud
Ja juhhata neid päwad, öed
Siin kiima waggat ello-teed,
Et Sinno peäle lootwad.

Kus lessed naesed leinawad,
Kell' nödrad lapsed toita,
Ja iggawusses äggawad,
Neil' wötta armo näita
So pühha helde armo wäest,
Et abbi saaksid nende käest,
Kell' Sinna rohkem annud.

Keik Ma ja kohto-wannemad,
Kes rahwa heaks ja kassuks
Siin kaitswad ommad allamad
Jo nende önneks, römuks:
Neid hoia omma armuga!
Sest muido wöttaks kurjaga,
Üks teisel' kahjo tehha!

Üks Ma, kus polleks wallitsust,
Oh rahwas! moista isse,
Nääks paljo hädda, willetsust,
Saaks hukkatusse sisse:
Üks pettaks, risuks, tappaks teist,
Et wimaks polleks ühte neist,
Kes head teeks ehk mõtleks?

Kül kallis pühha sanna heäl,
Meid wöttab öppetada,
Ja öppetajad hüüdwad teäl:
„Et laske leppitada"! —
Kui sedda keik ei olleks siin,
Siis olleks keige rahwal piin
Ja räkimatta hädda!

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1866, lk. 21